

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 mai 2023

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte: Guzun Ion,

Judecători: Eremciuc Ghenadie și Daguța Sergiu,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2022, în cauza penală în privința lui

Lozovan Vitalie XXX, născut la XX XX
XX, originar din satul XX, r-nul XX,
domiciliat în mun. Chișinău, str.
XXX nr.X, ap. X.

Termenul de examinare:

prima instanță: 16.05.2018 – 30.01.2019

instanța de apel: 22.02.2019 – 03.09.2019

instanța de recurs: 15.11.2019 – 19.05.2020

instanța de apel: 24.07.2020 – 20.05.2022

instanța de recurs: 31.10.2022 – 24.05.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin rechizitoriu, Lozovan Vitalie a fost învinuit în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. b) Cod penal, traficul de influență, adică, pretinderea și primirea, personal, de bani, pentru sine și alte persoane, de către o persoană care are influență și care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească sau nu ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, acțiuni comise în interesul unui grup criminal organizat

1.1 Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 30 ianuarie 2019, Lozovan Vitalie a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime 2000 (două mii) unități convenționale, echivalente cu 20 lei, ceea ce constituie suma 40000 (patruzeci mii) lei.

Ținând-se cont de termenul aflării inculpatului în stare de arest preventiv până la numirea cauzei spre judecare, începând cu 26.10.2017 până la 02.04.2018, și anume 5(cinci) luni și 7(șapte) zile, Lozovan Vitalie a fost liberat complet de executarea pedepsei sub forma de amendă în sumă de 40000 (patruzeci mii) lei, în conformitate cu prevederile art. 88 alin. (5) Cod penal.

A fost respinsă cerința acuzatorului de stat cu privire la compensarea de către inculpat a cheltuielilor judiciare suportate de stat la investigarea prezentei cauze penale, în sumă 743(șapte sute patruzeci și trei) lei.

2. Prin sentință prima instanță a constatat în fapt că: Lozovan Vitalie în perioada lunilor august-octombrie 2016, deținând funcția de ofițer superior de investigații a Biroului crime grave a Serviciului poliției criminale a inspectoratului de poliție Ciocana a DP, mun. Chișinău, realizându-și intenția de tindere și primire de bani ce nu i se cuvin, susținând că va influența persoanele publice responsabile de combaterea traficului ilicit de droguri să nu îndeplinească acțiuni de înregistrare a informației privind faptul comercializării drogurilor și să-i asigure protecția lui Bargan Valeriu în vederea realizării drogurilor, personal a primit de la Bargan Valeriu câte 2000 lei lunar, pentru sine, afirmând că banii sunt destinați pentru alți angajați ai IP Ciocana, acțiuni contrare exercitării funcțiilor sale de serviciu.

Astfel, prima instanță a reținut că, prin acțiunile sale inculpatul Lozovan Vitalie a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal, cu semnele calificative- pretinderea și primirea, personal, de bani, pentru sine, de către o persoană care are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească sau nu, ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite.

3. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, au declarat apeluri:

3.1. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Tatiana Timofti – Rusanovscaia, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Lozovan Vitalie să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. b) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții în organele drept, pe un termen de 5 ani.

În conformitate cu art. 88 alin. (3) Cod penal, timpul aflării lui Lozovan Vitalie în arest preventiv, începând cu 26.10.2017 până la 14.04.2018, cu includerea în termenul închisorii și încasarea de la Lozovan Vitalie a cheltuielilor judiciare în sumă de 743 (șapte sute patruzeci și trei) lei.

A fost menționat că, acțiunile inculpatului a fost calificate de către organul de urmărire penală conform indicilor infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(3), lit. b) Cod penal, iar de către instanța de fond acțiunile inculpatului au fost recalificate în baza art. 326 alin.(1) Cod penal.

În motivarea apelului procurorul a invocat că, la cercetarea bazei probante instanța nu a dat apreciere probelor din punct de vedere al coroborării lor și a reținut ca pertinente și utile doar declarațiile inculpatului Lozovan Vitalie, care este persoana interesată în proces.

În opinia procurorului, prima instanță a încălcat prevederile art. 24 alin. (2) și art. 101 Cod de procedură penală, or, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. b) Cod penal a fost pe deplin confirmată prin probele administrate. La fel, a considerat că prima instanță în mod neîntemeiat a respins solicitarea procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 743 lei, eronat aplicând prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală.

3.2. Avocatul Balaban Sergiu în numele inculpatului Lozovan Vitalie, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii de achitare,

în temeiul art. 390 alin. (1) Cod de procedură penală, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. b) Cod penal.

În motivarea apelului înaintat, avocatul a menționat că la înaintarea rechizitoriului, precum și la propunerea adoptării sentinței de condamnare, de către acuzare, nu au fost respectate prevederile legale procesuale și nu a fost motivată soluția propusă instanței. La fel, la adoptarea sentinței de condamnare instanța de judecată nu a respectat prevederile procesuale și anume art. 384 alin. (3), 385 alin. (1) pct. 1-4, 389 alin. (1), art. 99 alin. (2), art. 101 Cod de procedură penală, întrucât partea acuzării nu a probat vinovăția inculpatului.

Totodată, apelantul a menționat că, nu pot fi admise ca probe concludente și pertinente declarațiile așa numitor martori ai acuzării Bargan Valeriu, Chiparcă Viorel și Edrașco Natalia, toți coacuzăți a lui Lozovan Vitalie, date în cadrul altor dosare penale în calitate de inculpați (dar audiați ca martori), pentru motivul că nu au fost cercetate în cadrul urmăririi penale, cât și nici în instanța de judecată fapt prin ce se încalcă evident principiul contradictorialității prevăzut art. 24 Cod de procedură penală.

A fost invocat faptul că, prima instanță nu s-a expus referitor la motivele apărării ce demonstrează nevinovăția inculpatului și anume circumstanțele constatate prin declarațiile inculpatului audiat în cadrul urmăririi penale în calitate de bănuit precum și în calitate de învinuit, or, Lozovan Vitalie, la acel moment colaborator al poliției, a declarat și comunicat cert că declarațiile lui Bargan Valeriu sunt acuzații date sub formă de răzbunare pentru că nu i-a acordat protecție informatorului, inclusiv fiind provocat de colaboratorii poliției, fiindu-i promise facilități, adică aplicarea alin. (5) art. 217 Cod penal, și, fiind evidente divergențele dintre declarațiile lui Bargan V. și a lui Lozovan Vitalie, era obligatoriu de efectuat acțiunea procesuală de confruntare.

A considerat că, în cazul dat urmează a fi pronunțată o hotărâre de achitare pe motiv că fapta incriminată nu conține elementele infracțiunii, vinovăția nefiind confirmată prin probele prezentate de partea acuzării care nu pot fi reținute ca probe pertinente, deoarece nu conțin elemente de fapt, ce servesc la constatarea împrejurărilor care au importanță pentru justa soluționare a cauzei penale ce ar demonstra fapta incriminată inculpatului, nefiind probată existența obiectului material și a laturii obiective.

Prin pornirea urmăririi penale și înaintarea acuzării s-a admis o încercare a organului de urmărire penală de a camufla eventual o reținere continuă a unui învinuit, după expirarea a 12 luni de detenție permisă maxim de lege.

Totodată, anterior, Lozovan Vitalie, în calitatea procesuală de bănuit a fost reținut de facto pe prima cauză penală intentată în baza art. 217¹ alin. (4) lit. b) și d) Cod penal, la 26.10.2016 ora 17:05 și, odată ce a expirat termenul de detenție 12 luni, învinuitul deja pe actuala cauză pe art. 326 alin. (3) lit. b) Cod penal, Lozovan Vitalie a fost reținut de facto la 26.10.2017 ora 17:10, măsura preventivă tot fiind prelungită până la data de 14.04.2018. Iar ulterior măsura preventivă arestul a încetat de drept prin Sentința Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) din 02 aprilie 2018, prin care Lozovan V. a fost condamnat la 13 ani și 6 luni închisoare cu executare. Astfel, Lozovan Vitalie, a fost deținut continuu în stare de arest preventiv 1 an 5 luni și 7 zile pe ambele cauze penale intentate în urma unei aceleiași acțiuni infracționale

imputate. Iar calculat separat doar pe actuala cauză penală intentată în temeiul art. 326 alin. (3) lit. b) Cod penal - 5 luni și 7 zile, tot termenul deținerii doar în faza urmăririi penale.

4. Prin Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 3 septembrie 2019, apelurile procurorului și avocatului în numele inculpatului, au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

Prin Decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 19 mai 2020, a fost admise recursurile ordinare declarate de procuror și avocat în numele inculpatului, a fost casată total decizia instanței de apel cu transmiterea cauzei la rejudecare de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2022, a fost respins apelul avocatului Balaban Sergiu în numele inculpatului Lozovan Vitalie.

A fost admis apelul procurorului, casată total sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 ianuarie 2019 cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Lozovan Vitalie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(3) lit. b) Cod penal, a fost aplicată pedeapsa sub forma de amendă în mărime de 5000 unități convenționale, ceia ce constituie 100 000 (una sută mii) lei în beneficiul statului.

Conform art. 88 alin. (5) Cod penal, pentru aflarea inculpatului Lozovan Vitalie în arest preventiv în perioada 26 octombrie 2017-02 aprilie 2018, 5(cinci) luni și 7(șapte) zile, a fost atenuată pedeapsa, cu stabilirea pedepsei finale 4000(patru mii) unități convenționale, ceia ce constituie 80 000 (optzeci mii) lei.

A fost respinsă ca nefondată cererea acuzatorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în suma de 743(șapte sute patruzeci și trei).

5.1. În motivarea soluției instanța de apel a menționat că, consideră nefondate motivațiile aduse de prima instanță în favoarea recalificării acțiunilor inculpatului de la art. 326 alin.(3) lit. b) Cod penal, la art.326 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că, atât în ședința de judecată primei instanțe cât și în instanța de apel, acuzarea a administrat și prezentat suficiente probe, examinate minuțios și sub toate aspectele, dobândite în procesul urmăririi penale în mod legal, cu respectarea normelor procesuale, care demonstrează faptele comise de inculpat

Prin urmare, în cadrul cauzei penale există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 326 alin. (3) lit. b) Cod penal, fiind efectuată corect, care și-a găsit confirmarea prin totalitatea probelor acumulate și examinate.

Astfel, prin acțiunile sale Lozovan Vitalie a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. b) din Codul penal, conform indicilor calificativi - traficul de influență, adică, pretinderea și primirea, personal, de bani, pentru sine și alte persoane, de către o persoană care are influență și care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească sau nu ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, acțiuni comise în interesul unui grup criminal organizat.

Mai mult ca atât, în cadrul cercetării judecătorești, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, s-a constatat că probele administrate

de acuzare coroborează între ele și confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii ce i-au fost incriminate.

În opinia instanței de apel, prima instanța incorect a dat apreciere probelor administrate în cadrul cercetării judecătorești și nu a ținut cont că această infracțiune este de o rezonanță socială sporită, de gradul prejudiciabil a infracțiunii, propunând o sentință incorectă deoarece în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. b) din Codul penal.

În opinia instanței de apel, prima instanța a pronunțat o sentință nefondată, care urmează a fi casată, iar inculpatul Lozovan Vitalie - declarat vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. b) din Codul penal.

Cu referire la stabilirea pedepsei, instanța de apel a menționat că, infracțiunea prevăzută de art. 326 alin.(3) lit. b) Cod penal, se pedepsește cu amendă în mărime de la 4000 la 6000 unități convenționale sau cu închisoare de la 3 la 8 ani.

Astfel, instanța de apel consideră că, în speța aplicarea unei pedepse sub forma de amendă în mărime de 5000 unități convenționale, ce constituie echivalentul a 100 000 lei, este echitabilă în raport cu normele lezate.

Totodată a fost menționat că, potrivit art. 88 alin.(5) Cod penal, condamnatului care s-a aflat sub arest preventiv pînă la numirea cauzei spre judecare, la stabilirea în calitate de pedeapsă principală a amenzii, a privării de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate, instanța de judecată, ținînd cont de termenul aflării sub arest preventiv, îi atenuează pedeapsa stabilită sau îl liberează complet de executarea acesteia.

De către instanța de apel, a fost constatat că, inculpatul s-a aflat în stare de arest preventive în perioada 26 octombrie 2017 pînă la 02 aprilie 2018, 5 luni și 7 zile, aplicînd prevederile art. 88 alin.(5) Cod penal, astfel a fost atenuată pedeapsa stabilind pedeapsa finală sub forma 4000(patru mii) unității convenționale, ce constituie 80 000(opt zeci mii) lei.

Instanța de apel a considerat că anume aceasta pedeapsa va fi aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextual gradului de pericol social a faptei comise de inculpate, cât și personalitatea inculpatului.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către procurorul, care invocînd prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală și solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel, dispunerea rejudecării cauzei doar în partea stabilirii pedepsei.

În motivarea cererii de recurs indică că, nu este de acord cu concluzia instanței de apel privind pedeapsa penală stabilită sub forma de amendă, consideră una prea blîndă și care nu corespunde principiului individualizării pedepsei penale.

Susține că, instanța de apel făcînd trimitere la prevederile art. 61 Cod penal nu a făcut referire la argumentele care au servit la aplicarea acestor temeuri, ignorînd prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală.

Menționează că, circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că, cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este pedeapsa cu închisoare, aceasta concluzie derivînd și din gravitatea faptei comise și de pericolul social al acestuia, sub aspectul prejudiciului cauzat relațiilor sociale ocrotite de legea penală.

Consideră că, instanța de apel nu a ținut cont de gradul prejudiciabil a infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului, personalitatea acestuia

Invocă că, concluziile instanței de apel, la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului ca fiind greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și argumentele prezentate, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestuia, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza materialelor din dosar.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, un complet format din 3 judecători, prin decizie motivată, va decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Iar, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi de drept procesual sau formal și de drept material sau substanțial.

Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prevede eroarea de drept când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În conformitate cu prevederile art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus,

după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile recurentului prin care se susține că instanța de apel, făcând trimitere la prevederile art. 61 Cod penal nu s-a referit la argumentele care au servit la aplicarea acestor temeuri, contrar prevederilor art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, deoarece, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către acuzare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecății o astfel de eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală invocat de procuror, care prevede eroarea de drept când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Având în vedere argumentele recursului, Colegiul penal relevă că sub aspectul acestor temeuri de casare, procurorul consideră că prima instanță neîntemeiat a stabilit inculpatului o pedeapsă sub formă de 4000 (patru mii) unități convenționale, ceea ce constituie 80 000 (optzeci mii) lei.

Analizând decizia contestată în raport cu argumentele recursului, Colegiul penal atestă, că instanța de apel a constatat și a apreciat corect circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și cu prescripțiile de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75-78 Cod penal.

Conform art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În acest context, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Sanctiunea art. 326 alin.(3) lit. b) Cod penal prevede pedeapsa sub forma amendă în mărime de la 4000 la 6000 unități convenționale sau cu închisoare de la 3 la 8 ani.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel instanța de apel corect a statuat că, corectarea inculpatului este posibilă prin aplicarea pedepsei penale sub forma de amenda în mărime de 5000 (cinci mii) unități convenționale, ceia ce constituie 100000(una sută mii), iar baza art. 88 alin.(5) Cod penal, pentru aflarea inculpatului în arest preventiv începând cu 26 octombrie 2017- 02 aprilie 2018, în total 5 luni și 7 zile, pedeapsa a fost atenuată la 4000 unități convenționale, ceia ce constituie 80000 (optzeci mii) lei.

Cu referire la dezacordul procurorului cu aplicarea de către instanța de apel a pedepsei sub formă amendă, Colegiul penal ține să sublinieze, că instanța de apel corect au conchis și au motivat suficient că, anume această pedeapsă va fi aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de inculpat, cât și personalitatea inculpatului.

Ținând cont de cele expuse supra, Colegiul penal conchide că erorile invocate în recurs nu și-au găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2022, în cauza penală în privința lui Lozovan Vitalie, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **06 iunie 2023.**

Președinte

Guzun Ion

Judecătorii

Eremciuc Ghenadie

Daguța Sergiu